

I språkets utmarker

”- Örhängets lilla nerslitna rum har jag översatt till min arena för språkliga rådbråkanden. Jag tecknar, målar, skriver, klistrar och håller på... De skrovliga väggarna med alla sina märken av det som förevarit, tvingar mig oavbrutet till olika ställningstagande liknande de jag gör på mina dagliga vandringar i staden. Var sätter jag ner foten, hur och varför då? Språket bor i den kropp vars rörelse är grunden för tänkandet.

Lika definitivt som steget är tuschpennan mot den vita ytan. Inget går att göra ogjort. Responsen är omedelbar och kräver direkt en fortsättning. Jag klättrar, kryper, sitter eller går. Med pennan i hand följer jag såväl flyktiga tankegångar som mer utstuderade påståenden kring levandets villkor. Sen vilar jag. Öppnar fönstret och diskuterar med de duvor som håller mig sällskap. Jag prövar att säga högt vad jag tycker om dagsaktuella frågor, politiska dilemman eller ger dem livsfilosofiska reflektioner kring varat. Det kan också handla om sex. Sen ritlar jag igen eller skriver över det jag nyss påstått. Prövar hur långt språket tål att tänjas. Balanserar rörelsen mot ordet eller tvärt om.

Språket banar väg. Man kan inte tala utan att lyssna. Man kan inte skriva utan ord. Det finns inga ord utan kropp. Det finns ingen kropp utan ljud. Lyssnaren måste vilja uppfatta, värdera och förstå även det obegripliga eller ogripbara. Den som inte känner igen sig är förlorad. När rörelser eller ord fastnat i varandra får jag bända isär dem. Jag lyssnar mig fram, söker utvägar där det enkelriktade försöker styra mig in på godtagbara vägar. Jag liksom slipar ner förhårdnader, blottlägger och polerar det sårbara för andra att spegla sig i och talar om erfarenheter, ur erfarenheter, om de hierarkier som styr språket, konsten, vardagen. Det är som att koreografera tänkandets praktiker omsatt i överlevnadsstrategier genom handling.

Efva Lilja

On the Fringes of Language

”- I have transformed the tiny, worn-down space called ”Örhänget” into my own arena for linguistic ruminations. I draw, paint, write, glue and busy myself... The rugged walls with traces from the past, force me into

continuous positioning, like when I'm wandering about town. Where do I step, how and why? Language lives in a body, where movement is the basis of thinking.

Applying a felt pen to a white surface is as definite as taking a step. It cannot be undone. The response is immediate and demands a continuation. I climb, crawl, sit or walk. Pen in hand, I follow fleeting lines of thought as well as more grounded statements on the condition of living. Then I rest. Open the window and converse with the doves that keep me company. Try to say out loud what I think about what's in the news, political dilemmas or offer reflections from my life philosophy on being. Or sex. Then I draw again or blot out what I've just stated. Test how far language stands stretching. Balance the movement against the word - or the other way round. Language breaks ground. You cannot speak without listening. You cannot write without words. There are no words without a body. There is no body without sound. The listener must want to grasp, weigh and understand also the unfathomable or intangible. Whoever does not respond is lost. When movements or words get tangled, I have to prize them apart. I move listening, seek exits where the one-way-sign tries to direct me on to the conventional road. I try to grind down corns, expose and polish weaknesses for others to reflect in or reflect on; to speak of experiences, from experience, about the hierarchies that control language, art, everyday life. It is the choreography of thought practices transformed into a survival strategy - through action. ”

Efva Lilja